

Nicolai Furholt, Vampyrjeger

Vampyrer var virkelige. De aller fleste ville ledd av denne påstanden. Ikke Nicolai. Han visste sannheten. Ikke at han ville diskutert dette med noen på åpen gate. Han var ikke dum.

Han trasket gjennom Bergensgatene. Helt folketomt. Det regnet. Dette hadde ikke vært så ille, om han hadde hatt en skikkelig regnjakke, men det eneste han hadde var den tykke ullstoffjakken sin. Den drakk vann som en svamp. Ikke hadde den hette heller. Det korte gule håret hans var klistret til skallen og brillene var doggete. Han stoppet under et halvtak utenfor en butikk og tørket brillene på jakkeermet. Det hjalp litt. Han satte dem tilbake på den lange nesen, trakk på de brede skuldrene for å legge ryggsekken bedre til rette og romsterte rundt i lommene etter en pakke sigaretter. Han dro frem en ganske flatklemt en fra innerlommen og dro ut en av de få som fremdeles var tørre. Deretter begynte han å lete etter fyrstikker. Han klappet fremdeles på jakkelommene sine da en ny figur fortet seg inn under halvtaket og slo ned paraplyen sin. Det var en ganske så attraktiv ung dame. Hun hadde tykt gult hår som hang løst nedover ryggen, som en foss av gull. Hun hadde på seg en tettsittende frakk og et kort skjørt. Huden hennes var som marmor. Hun snudde seg mot ham og smilte et strålende smil. "Kunne jeg få bomme en røyk?". Hun hadde blå øyne. Tenne hennes var perfekte. Nicolai stirret på henne et lite øyeblikk før han nikket sakte. Han stakk hånden inn under jakken igjen. Damen merket at han så på henne. Hun smilte et lat, vitende smil og snudde seg ut mot regnet. Hun strøk det gyldne håret delikat bak et øre. Macheten traff henne i nakken og rev seg gjennom med et eneste brutalt hugg. Hodet hennes landet i en dam under halvtaket med et vått plask. Øynene var vidåpne av sjokk. Kroppen kollapset ut i regnet et øyeblikk etter, og vred seg i krampetrekninger på bakken. Nicolai stirret intenst på hodet. Han holdt macheten sin i en hardt knyttet neve ned langs siden. Han pustet tungt. Mens han så på hodet, skjedde det noe rart. Det begynte å tørke inn i en forrykende fart. Håret falt ut, huden ble skrukket og papirtynn. Øynene ble enorme og melkehvite. Ut fra tannkjøttet ble det presset frem et nytt sett med skarpe spisse tenner. Hodet så ikke lenger menneskelig ut. Det som skjedde med kroppen var enda merkeligere. Samtidig som hodet begynte å tørke ut, begynte den å ryke og boble. En avskyelig stank av råttent kjøtt bredte seg i luften, og kroppen ble raskt redusert til svart slim, som ble vasket vekk av regnet.

Klærne også. Nicolai sukket lettet ut. Det hadde vært nære på. Heldigvis hadde han ikke tatt feil. Han gransket gaten etter andre mennesker. Den var folketom. Han inspiserer vinduene også, bare sånn i tilfelle. Ingen så på ham. Han skrapte mesteparten av den svarte guggen som hang igjen på macheten hans av på veggen før han tørket resten av på et lommetørkle han dro ut av en lomme og hang den på plass i skjefet sitt innenfor frakken. Deretter bøyd han seg ned, satte sekken på bakken og åpnet den. Han plukket det inntørkede hode forsiktig opp og la det ned i sekken. Ved siden av et annet nesten helt identisk et. Deretter trakk han sekken tilbake på skuldrene, plukket opp paraplyen som lå hvor den hadde falt og trasket ut igjen i regnværet, fremdeles med sigaretten i munnen, fremdeles klappende på frakken sin etter fyrstikker. Han nynet på en gammel marsjsang fra hæren. Nå trengte han ikke jakte ned den andre likevel. Dette hadde vært en god dag.

Nicolai Furholt var 33 år, og en ingeniør. En marin ingeniør. Han jobbet med båter og oljerigger og slikt. Han hadde hjemmekontor. Dette betydde at så lenge han leverte inn arbeidet sitt til faste tidspunkt, kunne han gjøre hva han ville med resten av tiden sin. Og det han gjorde med tiden sin, var å jakte på vampyrer. Det hadde startet som en hobby, mer eller mindre. Han hadde begynt å forske litt på dem på fritiden sin, og ble litt av en ekspert på dem. Han hadde aldri tatt dem seriøst, eller som noe mer enn en overdrivelse av isolerte historiske hendelser. Men så, helt tilfeldig, på en av sine nattlige spaserturer, hadde han hørt et halvkvalt skrik i et smug. Han hadde antatt at noen ble ranet eller muligens voldtatt, og hadde styrtet til for å stoppe det. Det han hadde snublet over var noe han virkelig ikke hadde forventet. Det var en liten jente, sikkert ikke mer enn ti år gammel, som hadde revet en fullvoksen mann i bakken og nå satt på brystkassen hans og tygget på en hals som hadde blitt redusert til et blodig krater av kjøtt og brus. Han hadde skreket av skrekk og avsky, og barnet hadde rykket til og sett opp på ham. Så hadde det bykset mot ham, vill drapslyst i øynene. Nicolai løp. Han løp mot tryggheten de åpne gatene lovet ham. Dette lille monsteret ville vel ikke følge etter ham ut der? Han håpet på det. Pesende som en blåsebelg og svergende på at overlevde han dette skulle han aldri røyke igjen, sprintet han så fort han kunne mot den nærmeste belyste gaten. Han torde å kaste et panisk blikk bak seg. Han så ingenting. Han løp raskere. Han hadde sett skrekkinntrekk. Ikke faen om han skulle falle for det trikset. Han så fremover igjen, og stanset så brått at han nesten snublet i sine egne bein. Jenta sto foran ham, ved utgangen til smuget, men hun så ikke ut som et monster lenger.

Nå var hun bare en uskyldig liten jente på ti år, med langt ravnsvart hår, fregner og en fin hvit kjole som var gjennomvåt av blod. Hun hadde ikke blod i ansiktet. Hun smilte til ham. "Hallo," sa hun. Tennene hennes var hvite og perfekte. Nicolai så seg vilt omkring, lette desperat etter en utvei. Ingenting. Han så seg om etter noe å forsvare seg med. Ingenting. Hvor var alle de knuste flaskene og nyttige metallrørene man alltid fant i smug i filmene? Hvorfor måtte de norske søppelfirmaene være så forbannet effektive? Han begynte å hyperventilere. Han ville ikke dø. Dette kunne ikke skje. Ikke med ham. Ting som dette skjedde bare i bøkene, eller med folk han ikke visste hvem var. Ikke med ham! Han rygget bakover, men tok ikke blikket fra det som lignet så på en liten jente, men som definitivt ikke var det. Hun spaserte rolig etter ham, innover i smuget. Smilet hennes hadde ikke forandret seg på noen merkelig måte, men nå så det ut som en maske, en voksaktig grimase som gjorde en elendig jobb med å gjemme hva som egentlig foregikk i det lille hodet. "Du kommer til å dø, vesle mann," sa hun. Skyggene omsluttet dem og hun kastet seg fremover, skarpe, spisse tenner skjøt ut av tannkjøttet og neglene ble til klør. Reaksjonen til Nicolai var ren refleks. Han løftet det ene beinet og plantet joggeskoen hardt i tanngarden hennes. Hun smalt i bakken, omtåket og forvirret. Noen av tennene hang igjen i skoen. Nicolai stirret på henne i noen sekunder, lammet av sjokk. Så bestemte beina hans seg for at hjernen ikke var i stand til å lede an lenger, og la på sprang ut av smuget og inn i det trygge lyset av en offentlig gate. Han var 23 år. Dette var 10 år siden. Fire måneder senere hadde han bestemt seg for at han ikke ville leve i frykten om at han ville bli overfalt og spist neste gang han gikk ut om natten, så han samlet sammen alt han mente han kom til å trenge for å ta livet av dette lille monsteret, og gikk for å jakte på det. To uker senere gjorde han det. Det samme smuget, ironisk nok. Det som fulgte var en av de aller verste opplevelsene i hans liv, men ti minutter senere haltet han, oppslått, blodig, med ristende hender og oppkast nedover frakken, ut av smuget igjen, med hodet hennes i en sekk. Det var først flere år senere, da han var betydelig mer erfaren, at han innså hvor usannsynlig heldig han hadde vært. Det hadde vært en fullstendig nybakt vampyr, nesten helt uten erfaring. I tillegg til det var det jo et barn, så han hadde et overtak der. Og nå, ti år og flere dusin hoder senere, var han i Bergen, og hadde akkurat tatt hodene på to unge vampyrer. Hvorfor hadde han fortsatt med dette, når det helt klart var farlig og av og til så skremmende at han tidligere nesten hadde knekt sammen i skrekk? Han reddet riktignok liv, på et vis, men det var ikke hovedgrunnen. Svaret var egentlig ganske enkelt, men det hadde tatt ham et par år før han innså det. Han følte seg

aldri så levende som når han jaktet monstre. Noen hoppet i strikk, andre klatret fjell. Nicolai jaktet vampyrer.

Nicolai låste seg inn på hotellrommet sitt og dumpet sekken på gulvet. Han låste døren. Han vrenget av seg klærne og sjanglet inn i dusjen. Etter en stund klarte det varme vannet å fordrive kulden som regnet hadde drevet inn fra kroppen og han kunne slappe av. Vannet hamret ham i pannen mens han tenkte. To i Bergen. En i Tønsberg forrige måned og tre i Trondheim før det. Enten ble det flere av dem, eller så hadde han plutselig blitt mye flinkere til å gjenkjenne sporene. Han var ikke innbilsk nok til å tro på det andre. Så, det ble flere av dem. Hvorfor nå? Hva var det som var så spesielt med dette året? Hvorfor ikke tidligere. Man skulle da tro at når flere av dem ble drept, ble det færre som kunne spre det videre. Med mindre det var en slags panikkreaksjon, eller noe, at de merket at de ble færre, så de "konverterte" flere for å kompensere. Det ga for så vidt mening. Han sukket. Selv etter ti år med dette, var han ikke sikker på hvordan vampyrer tenkte. Det var nesten som om de var en helt annen rase. Som de var... for så vidt. Mer eller mindre. Det han hadde blitt bedre til, derimot, var å ta livet av drittsekkene. Han gjorde seg ferdig med å dusje og kledde på seg. Så gikk han inn i hovedrommet igjen og åpnet ryggsekken sin. Han dro frem en tang fra en koffert som lå på sengen, og, mens hodene fremdeles lå i sekken, trakk ut en tann fra hvert hode. Disse la han ned i en gammel matboks av metall som han surret igjen med tykke gummistrikk. Han la den til side og plukket opp sekken sin, og tok på seg et par hansker. Deretter gikk han ned i hotellets kjeller, hvor han allerede hadde gjort klar en gammel tønne av metall og en kanne med bensin. Det ubrukte kjellerrommet hadde vel egentlig vært låst, men det hadde vært en ubrukelig og gammel en, et lett bytte for dirkeferdighetene til Nicolai. Det er utrolig hva man kan lære over internett nå om dagen. Han lukket og låste døren bak seg, etter å ha forsikret seg om at ingen var i nærheten, og dumpet hodene i tønne. Deretter dynket ham den i bensin og kastet en fyrstikk på dem. De gikk opp i flammer som uttørket papir. Tretti sekunder senere var det ingenting igjen i tønne annet enn aske. Nicolai blåste et par askeflak av brillene og myste ned i tønne. Det overrasket ham hver gang for fort hodene brant. Hvorfor tørket hodene ut, mens kroppene ble til gugge? Samme kunne det være. Men interessant var det likevel.

Nicolai ble observert. Han sov. Noen så på ham gjennom vinduet, fra taket på bygningen ved siden av. Denne noen var sint. Fullstendig fra seg av raseri, så vidt i stand til å holde seg fra å

bryte seg inn på hotellrommet og slakte ham der han lå. Denne noen, snerret; "Dette skal du få svi for, ditt hersens kveg." Så gikk personen bort til kanten av det seks etasjers høye huset, gikk over, og slapp seg ned i mørket.

Nicolai hadde av og til lurt på om det var noe galt med ham. Når han tenkte over det, gikk han rundt og jaktet på livsfarlige monstre, som i tillegg så ut som mennesker mesteparten av tiden, slik at det var veldig vanskelig å se hvem som var monstre og hvem som ikke var det. Han utsatte seg selv for ekstrem livsfare på jevnlig basis. Som en hobby. Var han en masokist? Var han en slags psykopat, som likte å jakte ned ting og hugge hodet av dem? Disse tankene for gjennom hodet hans mens han knelte på nakken til det som tilsynelatende var en jente i midten av tenårene og drev en øks gjentatte ganger ned i nakkegropen hennes. Det kom kvalmende gurglelyder fra munnen som var full av sylskarpe hoggtenner. Fy søren, han måtte slipe denne øksen snart. Dette var jo helt latterlig. Det var to uker etter Bergenturen. Nå satt han i bakhagen til et hus i Telemark et sted, midt på natten. Han ante egentlig ikke hvor. Denne jakten hadde blitt noe panisk. Omsider fikk han av hodet, gryntet selvtilfreds og reiste seg idet kroppen begynte å ryke. Han fisket frem et lommetørkle fra frakken sin og tørket seg i ansiktet og av øksen. Han plukket opp hodet og så seg omkring. Dette var da et riktig koselig strøk. Huset han stod bak var stort og fint, et ekspansivt toetasjes hus, med en respektabel hage, både bak og foran. Huset var hvitt. Det var tette busker rundt hele eiendommen. Hagen han sto i var veldig godt vedlikeholdt. Nesten litt for godt. Det så ikke ut som et sted hvor man skulle tilbringe mye tid. Det var noe man skulle se på. Bortsett fra det virket det som en ganske perfekt bostad, med veranda og greier, til og med et barn i et av vinduene, som var inndelt i firkanter av de der trelinjene som han aldri husket hva hette. Dette virket som et sted han ville ha lyst til å bo en ga-åfysøren, det var et barn i vinduet! Nicolai stirret på det. Det var en liten gutt. Gutten stirret tilbake. Så stirret han på hodet Nicolai holdt i hendene og på slimpølen ved føttene hans. Etter et kort øyeblikk tok Nicolai til vettet, snudde seg brått, stappet hode i sekken og beinet vekk fra eiendommen så fort som overhode mulig.

Noen minutter senere stanset han utenfor en bensinstasjon og hev etter pusten. Han måtte virkelig slutte å røyke, tenkte han mens han tente en sigarett. Det var definitivt ikke bra for ham. Han lente seg inntil en av bensinpumpene og blåste ut en liten sky av røyk. Han lo litt for seg selv. Han hadde i hvert fall gitt gutten noe å snakke om. Man fikk bare håpe at ingen

trodde på ham. Barn sier de merkeligste ting noen ganger, som alle vet. Mens han sto og fikk igjen pusten sin, la han merke til et par som kom gående mot ham. Det var en ung mann og en ung kvinne, kanskje i begynnelsen av tyveårene. Det var ingenting utenfor det normale ved dem, så vidt Nicolai kunne se, men det var et eller annet som ikke var som det skulle her. Han kunne bare ikke bestemme seg for hva det var. Uten å se vekk fra dem, dro han frem mobilen og sjekket hvilken dag det var. Tirsdag. Hvem var ute midt på natten på en tirsdag? Bortsett fra folk som ham, selvfølgelig. Vel, det var ikke nødvendigvis noe merkelig med det. Ungdommen nå til dags gjorde merkelige ting av og til. Kanskje de var på en date eller noe. Hvem vet? Nicolai hadde i hvert fall ikke noe med det å gjøre. Alt dette fortalte han seg selv mens han så det unge paret komme nærmere og nærmere. De stirret på ham. Hvorfor stirret de på ham? Han begynte å bli nervøs. Var de vampyrer? Kunne han ta to stykker på en gang? Vel, det kom han nok snart til å finne ut. Han grep hardt om øksen sin, kastet et fort blikk rundt for å forsikre seg om at det ikke var noen vitner der, og forberedte seg på å kjempe for sitt liv. Det unge paret krysset gaten. Bort fra ham. De gikk raskt bortover gangfeltet på den andre siden av veien, og kastet raske nervøse blikk over skuldrene mot ham. Nicolai ristet på hodet, forvirret. Hva? Om de var vampyrer, og det var to av dem, hvorfor stakk de av? Det gav ikke mening. Nicolai grublet over dette i noen sekunder, før det gikk opp for ham. Han knakk nesten sammen i latter. Han hadde vært for opptatt av hvordan det så ut for ham til å tenke på hvordan ting måtte ha sett ut for dem. Han så ned på seg selv. Han var dekket av svart slim, med en slitt sekk på ryggen, og ikke minst, med en øks i den ene hånden. I tillegg til det, hadde han stirret ganske så intenst på dem. Og det var midt på natten, med ingen andre til stede. Han hadde sett seg selv, ville han selv antatt at han var en øksmorder eller noe lignende. Med et bredt smil om munnen, la han øksen ned i sekken, fant frem lommeløse og tørket vekk så mye av slimet fra klærne som overhode mulig. Gørret var alltid så forbannet vanskelig å få av. Han røykte ferdig sigaretten sin, kastet lommeløseet i en søppelkasse utenfor bensinstasjonen og gikk nedover veien til hvor han hadde parkert bilen sin, i grusen langs en vei ut av bygda. Han burde virkelig ta seg sammen. Han var alt for nervøs, av en eller annen grunn. Helt siden Bergensturen hadde det vært et eller annet som plaget ham, som gjorde ham så nervøs, og han stolte nok på instinktene sine til og ikke å ta slike følelser for gitt. Han kom frem til bilen sin, en grå Ford Escort, og fisket nøklene ut at bukselommene. Han måtte finne et sted han kunne brenne hodet. Uheldigvis var skogområdene rundt knusktørre. Det måtte ha vært flere uker siden det regnet, og han var

ikke helt sikker på at han var kompetent nok til ikke å sette fyr på hele skogen. Mens han sto og fomlet med nøklene, la han merke til at det var et eller annet galt med fordekket. Det var tomt for luft. Han så på det bakre dekket. Også tomt for luft. Han hørte en svak knasing i singelen bak seg, og dukket. Han kastet seg til den ene siden, og rullet opp på huk. Hvorfor hadde han lagt øksen i sekken?! For en idiot! Han visste at det var noe galt med de to ungdommene. Han så opp og forventet å se den unge mannen og den unge damen kaste seg mot ham, men han ble overrasket. Det var ikke dem i det hele tatt. Han ble angrepet av tre vampyrer samtidig, og de kunne ikke vært mer forskjellige fra hverandre. Den ene var en stor kar, kledd som et medlem av en motorsykkelgjeng, den andre var en tynn liten mann i tweedjakke og briller, og den tredje var en gammel dame som så ut som om hun var i syttiårene. Alle beveget seg med den samme umenneskelige farten og elegansen. Nicolai rakk knapt å få dette korte inntrykket før de tre vampyrene kastet seg mot ham igjen. Den gamle damen var den raskeste, og hun klorte ham i ansiktet, og ville ha flerret det i stykker og han ikke hadde rykket unna i siste liten. Han kjente en skarp smerte i det venstre kinnet, men det virket ikke så alt for ille. Han grep tak i armen hennes i forbifarten og brukte den til å dra seg opp på beina, på vei opp vred han seg til den ene siden, så den andre armen hennes rev seg gjennom sekken istedenfor ribbeina hans. Hodet og øksen falt ut og landet på bakken, sammen med diverse annet utstyr. Han smøg den ene skulderen sin under armen til den gamle damen og rykket hardt nedover med begge hender. Den knakk med en heslig skarp knaselyd, og hun skrek til, mer av raseri enn av smerte. Nicolai dyttet henne mot de to andre vampyrene og kastet seg mot øksen som lå på bakken. Han fikk akkurat tak i den og snudde seg så vidt tidsnok til å blokkere det neste slaget fra den store vampyren. Øksen ble nesten revet ut av hendene hans, han var så sterk. Han blokkerte med vanskeligheter de neste slagene, mens han hørte banning og snerrelyder fra bak fra bak mannen, etterfulgt av et høyt knas. Så kom de to andre vampyrene mot ham igjen, og armen til den gamle damen var satt tilbake på plass. Den store vampyren slo mot ham igjen, og han posisjonerte bladet på øksen slik at det traff mellom to av fingrene, og vampyren slo så hardt at den kløv sin egen hånd i to. Han sparket den i magen, rev øksen løs fra hånden og løp så fort han klarte mot skogen. Der inne ville vampyrene forhåpentligvis følge sin natur og prøve å jakte ham ned hver for seg. Det var ikke naturlig for dem å jobbe som et lag. Nicolai håpet i hvert fall at dette også var sant for gruppen som nå var etter ham. Han hoppet over en grøft i veikanten, braste gjennom buskene på den andre siden, og forsvant inn mellom trærne. Vanligvis ville

det vært selvmord å bevisst gå inn i en mørk skog med tre vampyrer etter deg, men en høyst sannsynlig død er uendelig mye bedre enn en garantert død, som var det som ventet ham om han ble stående på veien. Etter noen få minutter med panisk spurt gjennom skogen, lente Nicolai seg inntil et tre og prøvde å få igjen pusten. Han kunne ikke høre at dem kom etter ham. Ikke at det sa noe særlig. Hjertet hans hamret slik i ørene at han tvilte på om han hadde hørt et nesehorn kommet krasjene gjennom skogholtet. Han prøvde å være så stille som med rimelighet kunne forventes og gikk gjennom jakkelommene sine for å finne ut hva han hadde med seg, bortsett fra øksen. Skal vi se; pakke med sigaretter, fyrstikker, lommekniv, mobil og noen sedler han hadde tenkt å kjøpe bensin for. Å legge igjen et kredittspor var noe han hadde innsett fra begynnelsen av at var en dårlig ide. Om noen la merke til det, ville det bare føre til pinlige spørsmål. Det var alt. Han bannet lavt. Mesteparten av utstyret hans lå igjen i bilen. Han vurderte kort å gå tilbake for å hente det, med la den ideen fra seg. Det var for farlig. Den eneste måten han kunne overleve dette på, var å være smartere enn dem. Han lente seg inntil trestammen med øksen knuget i neven og tenkte så fort han kunne.

Vampyrene gled lydløst gjennom skogen. Det var en konkurranse nå. Kveget hadde fått panikk og flyktet inn i skogen, inn i de ugjennomtrengelige skyggene og mørket. Nå jaktet de på deres premisser. De trengte nesten ikke nattsynet sitt engang. De kunne lukte ham. Han hadde stoppet ved et tre og tent en sigarett. For en amatør. Sigarett- lukten overdøvet alt annet og var så lett å følge at det var en vits. De jogget smidig og grasiøst mellom trærne, lukten av brent tobakk i nesene. Var dette virkelig jegeren de hadde blitt sendt for å ta seg av? Den de hadde blitt advart om? Ryktene hadde tydeligvis vært mer enn litt oppblåst. Skogen ble tettere. De tørre bladene knaste svakt under bena deres. De kom til et skille. Opp til da hadde røyklukten gått i en tykk stripe gjennom skogen, men nå delte den seg i tre tykke striper, som gikk i hver sin retning. En til høyre, en til venstre og en rett frem. De tre vampyrene så på hverandre, trakk på skuldrene og delte seg opp. Den store muskuløse til venstre, den tynne til høyre og den gamle damen rett frem. De var fremdeles overbevist om at det var dem som hadde kontrollen på situasjonen, men de var betydelig mer anspenne nå. Dette var noe de ikke hadde forventet.

Den store vampyren, snek seg bortover langs luktstripen. Den ble sterkere. Han gikk videre. Den ble enda sterkere. Han kunne så vidt se gjenskinnet av et lite lys bak et tett kratt med

busker. Et menneske ville aldri sett det. Han gliste, knyttet neven som hadde vokst sammen igjen og snek seg forsiktig opp til krattet. Han satt på den andre siden og vurderte hvor tykt det var, og hvor hodet til jegeren måtte være. Han gjorde seg klar, klørne gled ut av fingrene, han snerret, og drev hånden så hardt og raskt som overhode mulig gjennom krattet, mot lyset. Han spiddet hånden på en nylig spisset gren. Han hylte av smerte. Jegeren kom sprintene mot han fra bak krattet, svingte med øksen og knuste underkjeven hans. Smerten var uutholdelig. Hylingen ble til en høylytt gurgling. Mannen trampet på den andre albuen hans, og han kjente benet splintre som en råttent kvist. Han kunne ikke bruke noen av armene. Han begynte å vri seg vilt i frykt, men mannen knelte på ryggen hans, la hele vekten sin mellom skuldrene, og begynte å hugge løs på nakken hans. Bena hans sparket vilt rundt på bakken. Han fikk ikke noe skikkelig tak! Overmenneskelig styrke hjelper lite når man ikke har noe å dytte mot. Han kunne kjenne øksen bite seg inn i ryggraden. Han gurglet så høyt han kunne, men han visste at hjelpen ikke ville komme tidsnok. Han kjente panikken ta over, han kjempet så hardt han kunne, og så... ble alt svart.

Nicolai peste gjennom skogen, øks i den ene hånden, hode i den andre. Nå hadde han dårlig tid. Han måtte nå bilen sin før de to andre tok ham igjen. De hadde forhåpentligvis forvillet seg et godt stykke innover før de hadde hørt hylingen, og de ville kanskje bruke litt tid på å lete etter den andre vampyren, men Nicolai regnet ikke med det. De var noen følelsesløse monstre, vampyrene. Han løp mot det gule lyset fra gatelyktene, som han så vidt kunne skimte mellom trærne. Nesten fremme. Han peste seg opp den siste lille bakken da han hørte et lavt grynt bak seg, og en tung vekt traff ham i ryggen. Han ble kastet fremover og landet på asfalten ute på veien. Han hadde så vidt klart å holde fast i øksen og hodet. Han lå på bakken som en strandet fisk og prøvde å få tilbake pusten. Han rullet seg over på siden, og så den tynne vampyren komme luskende ut at skogen. Den så seg forsiktig om til begge sider. Så begynte den å gå mot ham. Nicolai så seg desperat om etter bilen sin. Den var ikke der. Bilen var borte. Han kastet vantro blick oppover og nedover veien. Det var ikke sant. Han hadde kommet ut av skogen et par hundre meter fra der bilen hans sto. Han kom aldri til å nå frem der før vampyren tok ham igjen og rev ham fra hverandre. Han karret seg opp på knærne. Vampyren begynte å løpe mot ham. I et siste desperat forsøk, kastet Nicolai øksen sin mot ham, så hardt han overhode kunne. Den butte siden traff den i ansiktet, og den snublet og falt i bakken. Nicolai stirret på den, forbløffet over hvor latterlig heldig han

var, og så karret han seg på bena og sprang for alt han var verdt mot bilen sin, fremdeles med hodet i den andre hånden. Han kunne allerede høre vampyren reise seg. Han var hundre meter unna. Femti meter. Ti meter. Han kastet seg mot bilen, snublet nesten i hodet som fremdeles lå der, rev opp bagasjerommet og grep tak i macheten sin. Han snurret rundt og slo desperat etter vampyren. Han traff bare luft. Han pustet tungt og stirret ned gaten. Vampyren sto der den hadde falt. Den så på ham. "Drittsekk," mumlet Nicolai og kastet et raskt blick rundt seg etter den som så ut som en gammel dame. Den tynne vampyren begynte å gå sakte og forsiktig mot ham. Den kom ikke til å storme inn i nærkamp med ham uten å tenke først denne gangen. Tiden var på dens side. Den trengte bare å vente til kompanjongen sin kom ut av skogen, så var det to mot en igjen, og Nicolai var utslitt denne gangen. Hva skulle han gjøre nå? Han hadde egentlig ikke planlagt lenger enn dette. Han hadde ikke regnet med at han ville komme så langt. Hva annet var det han hadde i bagasjerommet? En stor pakke med nødbluss. Tau. En hagle, som ikke var til stor hjelp, ettersom at han regnet med at vampyren ville gi ham tid til å ta den ut av bærebagen, sette den sammen og lade den. Han hadde også et brekkjern. Ikke stort som var til hjelp nå. Det kom en bil. Fra bak vampyren. Den snudde seg, snerret, og sprang inn i skogen. Nicolai gjemte macheten og hodet bak ryggen sin og prøvde å se uskyldig ut. Bilen freste forbi. Før han rakk å tenke seg om rev Nicolai til seg pakken med nødbluss, tente et, og kastet det etter vampyren. Skogen var knusktørr. Blusset landet i en tørr busk. Den gikk opp i flammer. Nicolai kastet bluss etter bluss inn i skogen, og ilden spredte seg fort. Han hørte en grusom skrikelyd, og vampyren kom sjanglende ut av skogen, veivende med armene, hylende av smerte, mens den brant i hjel i en enorm fart. Den gamle vampyren kom fykende ut av skogen. Den stanset et lite stykke unna Nicolai, kastet et blick på den brennende kameraten sin, som nå lå og knitret på asfalten, og snudde seg mot ham. Hatet lyste ut av øynene dens. "Du skal få svi for dette, kveg," snerret den. "Jeg skal personlig jakte ned alle medlemmene av familien din, alle du noensinne har vært glad i, de skal lide mer enn du kan forestille deg!". Den så mot skogen og veivet med en arm. "Alt dette kommer til å være ingenting i forhold til hva de har i-". Det avhuggede hodet traff henne i fjeset. Hun vaklet bakover og stirret på det i sjokk. Hun rakk akkurat å skyte ut klørne og skrike av raseri før macheten traff henne i nakken. Hodet hennes landet i veikanten, og kroppen kollapset. Nicolai kollapset sammen med den. Han lå og pustet en stund. Så begynte han å le. Han var i live! Han hylte av latter. I live! Hele situasjonen virket plutselig fullstendig absurd. Nicolai la på veien, ved

siden av en brennende skog, en brennende vampyr på veien og to avhuggede hoder ved siden av seg, og lo seg skakk. Etter en stund, da han hadde fått igjen pusten, karret han seg på beina og kastet de tre hodene inn i infernoet ved siden av veien. Han kunne høre roping fra bygda bak ham. Snart kom det vel brannbiler eller noe slikt. Han burde være borte før det. Han satte seg i bilen, la macheten i baksetet og kjørte av sted, humpende og skranglende på de flate dekkene. Hersens vampyrer.

Nicolai satt i leiligheten sin i Stavanger. Klokken var kvart over to på natten. Han stirret olmt på pc-skjermen foran seg. Forbannede oljerigger. Forbannede volumberegninger, metalltoleranser og kostnad/effektivitetsberegninger. Han hatet denne delen av livet sitt. Ikke selve jobben for så vidt, bare det at det hadde en tendens til å hope seg opp mens han var på jakt. Det var vel for så vidt bare han sin skyld. Han hadde blitt oppslukt av jakten og hadde glemt resten av livet sitt. Det var ikke rart at arbeidsmengden hopet seg opp når han ikke gjorde noe av det på mer enn tre uker. Nå måtte han få unnagjort alt det ekstra arbeidet før i morgen kveld. Det betydde lite søvn, mye kaffe og enorme mengder irritasjon. Han ville mye heller ha vært ute på jakt. Han hadde tenkt mye på de vampyrene i Telemark. Han kunne ikke glemme hvordan det hadde føltes etter at han hadde tatt livet av de tre monstrene som prøvde å drepe ham. Han hadde aldri følt seg så levende. Han sukket og myste mot konstruksjonsrapporten på skrivebordet og opp på beregningene sine på skjermen. Hva var det han holdt på med igjen? Han kunne ikke huske hvordan han hadde kommet frem til de svarene han hadde. Han stirret tomt på dem. De ga jo ikke mening i det hele tatt. Han vurderte og bare å slette hele dritten og begynne på nytt. Nei, han burde ikke det. Sove. Det var en god ide. Han reiste seg fra skrivebordet og sjanglet inn på badet. Mens han sto og pusset tennene, begynte han å tenke på vampyrene igjen. Fire vampyrer i en liten bygd. De pleide ikke å være så konsentrert. De pleide heller ikke å jobbe sammen, i hvert fall ikke flere enn to om gangen. Merkelige greier. Han lurte på om de tre hadde jaktet spesifikt på ham, før han kom til bygden. Om de bodde der, og skulle slå tilbake for at han drepte den som så ut som en tenåring, så hadde de samlet seg uhyre raskt. Det virket mer sannsynlig at de lette etter ham. Nesten som om de jaktet på ham, som han jaktet på dem. Nicolai stirret på seg selv i speilet. Var det mulig? Var han et mål for vampyrene? Han snøftet. Næh. De kunne umulig vite om ham. Han etterlot aldri overlevende. Han var nok bare utslitt. Tenkte

sære tanker. Han gjorde seg ferdig på badet og snublet inn på soverommet. Han kollapset på sengen, og sovnet nesten før hodet traff puten.

Vampyren trommet på bordet med fingrene. Så, han var fremdeles i live. Inkompetente sveklinger. Burde visst bedre enn å sende tre barn for å ta hånd om ham. De neste burde være mer erfarne. Den reiste seg fra den enorme lær-stolen den satt i og gikk bort til en av de eldgamle bokhyllene som dekket alle veggene i rommet. Den gransket hyllene, og trakk etter hvert ut en gammel, støvete bok i lær. Den ble lagt forsiktig ned på bordet, og åpnet. Sidene var laget av eldgammelt pergament, og var noe skjøre. Det måtte lages en ny kopi snart, før denne gikk i stykker. Vampyren bladde varsomt gjennom boken og mumlet lavt til seg selv. På sidene var det skrevet navn. Mange navn. Navnene til alle vampyrene som hadde overlevd den første tiden og hadde klart å komme i kontakt med sine blodsbrødre. Mer eller mindre alle vampyrene som ikke bare var ville dyr, altså. Det var hundrevis av navn i denne boken. Noen var krysset ut, mange var ikke. Det var hundrevis av bøker. Tusenvis av vampyrer var navngitt i dette biblioteket, med informasjon om hvem de var, hvem de hadde vært og hva slags talenter de hadde. Om det var nødvendig, skulle alle bøkene gjennomgås. Denne mannen var farlig, han hadde drept medlemmer av familien, vampyrer som faktisk betydde noe, ikke bare ville, tankeløse dyr. Han var i ferd med å bli en av landets mest ettersøkte vampyrjegere, selv om han kanskje ikke var klar over det, og ettersom han var i ferd med å bli en genuin trussel, måtte han drepes. Drepes så fort som overhode mulig, før han fikk tatt livet av flere. Side etter side ble bladd om, vampyr etter vampyr ble vurdert og fraslått. Dette skulle tas hånd om en gang for alle. Denne mannen skulle dø.

I leiligheten sin i Stavanger, siklet Nicolai ned i putene, fullstendig uvitende om hva som lå ham i vente. Men det kom ikke til å vare lenge.

Fortsettelse følger (om jeg gidder, det skulle liksom være begynnelsen på en historie)